

wości przedstawicieli odpowiednich instancji organizacji partyjnych i związkowych.

4. Wnioski o przyznanie nagród państwowych powinny zawierać:

- 1) imię i nazwisko autora prac,
- 2) datę i miejsce urodzenia,
- 3) stopień i tytuł naukowy,
- 4) adres prywatny,
- 5) nazwę i adres zakładu pracy oraz zajmowane stanowisko,
- 6) ogólną charakterystykę całokształtu twórczości i działalności naukowej, technicznej, literackiej, artystycznej i społecznej kandydata (autora pracy). We wnioskach zespołowych, dane wymienione w pkt 1—6 odnoszą się do każdego członka zespołu,
- 7) dokumentację wyjaśniającą istotę pracy i uzasadniającą jej doniosłość.

5. Dokumentacja wymieniona w ust. 4 pkt 7 powinna zawierać dla prac z:

- 1) dziedziny nauki:
 - a) wyczerpujący opis prac przedstawionych do nagrody, ich wyniki i publikacje (recenzje o pracy, dane o przekładach na języki obce), ewentualne wskazanie, czy wyniki można zastosować w gospodarce narodowej,
 - b) opinie instytutów naukowych, naukowo-badawczych oraz laboratoriów, reprezentujących zainteresowane ośrodki naukowe;
- 2) dziedziny techniki:
 - a) wyczerpujący opis, rysunki, schematy, fotografie lub receptury, ewentualnie uzyskane patenty (tytuły i numery),
 - b) wskazanie, czy i w jakim stopniu praca została zastosowana w gospodarce narodowej, uzyskane z tego tytułu bądź przewidywane korzyści ekonomiczne,
 - c) opinie odpowiednich instytutów, laboratoriów, ośro-

ków naukowo-badawczych, zakładów produkcyjnych, użytkowników, ewentualnie właściwych stowarzyszeń naukowo-technicznych;

3) dziedziny kultury i sztuki:

- a) charakterystykę dzieła, ocenę osiągnięcia artystycznego oraz uzasadnienie jego znaczenia (publikacje, recenzje, dane o przekładach na języki obce),
- b) opinie związków i środowisk twórczych.

Wnioski nie posiadające pełnej dokumentacji i nie uzupełnione przez wnioskodawcę w określonym terminie nie będą rozpatrywane.

III.

1. Przy zgłaszaniu wniosków o przyznanie nagród państwowych w 1968 r. należy uwzględnić prace i osiągnięcia z lat 1966 i 1967 oraz wcześniejsze, jeżeli ich zastosowanie w praktyce bądź potwierdzenie ich wartości nastąpiło w tych latach.

2. Ministrowie i kierownicy centralnych organów administracji państwowej, Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk, Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych, Przewodniczący rad narodowych szczebla wojewódzkiego oraz Przewodniczący Zarządu Głównego Naczelnej Organizacji Technicznej ustalą tryb i terminy zgłaszania przez podległe im jednostki organizacyjne wniosków o przyznanie nagród państwowych w terminie umożliwiającym zgłoszenie tych wniosków przez organy nadrzędne, wymienione w § 4 ust. 3 uchwały nr 410 Rady Ministrów, do dnia 15 grudnia 1967 r. Wymieniony termin obowiązuje organy nadrzędne do złożenia w Sekretariacie Komitetu również wniosków ponownie skierowanych przez wnioskodawców w trybie § 4 ust. 3 uchwały nr 410 Rady Ministrów.

Przewodniczący Komitetu Nagród Państwowych:

S. Kulczyński

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 kwietnia 1967 r.

w sprawie łączenia środków na remonty kapitalne ze środkami przeznaczonymi na modernizację obiektów produkcyjnych oraz gospodarowania odszkodowaniami ubezpieczeniowymi za wypadki losowe.

W związku z przepisami uchwały nr 210 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1966 r. w sprawie realizacji zadań wynikających z uchwały VI Plenum KC PZPR oraz § 55 uchwały nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316) ustala się, co następuje:

I. Łączenie środków na remonty kapitalne ze środkami przeznaczonymi na modernizację obiektów produkcyjnych.

1. Przedsiębiorstwa objęte uchwałą nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316), realizując inwestycje modernizacyjne, w wyniku których ulega zmniejszeniu plan remontów kapitalnych, mogą przeznaczać na finansowanie tych inwestycji nadwyżki środków na rachunkach funduszy remontowych, powstałe w wyniku zmniejszenia się

potrzeb remontowych. W tych wypadkach kwotę oszczędności na wydatkach remontowych (w granicach powstałej nadwyżki w danym roku na rachunku funduszu remontowego), wynikłą z zaniechania remontu wobec dokonywanej modernizacji, przedsiębiorstwa mogą przelewać ze środków funduszu remontowego na fundusz rozwoju, rachunek „B”.

2. Przedsiębiorstwa objęte uchwałą nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. — zgodnie z § 52 tej uchwały — mogą również dokonywać z funduszu remontowego nakładów polegających na wymianie środków trwałych (inwestycje substytucyjne), jeżeli wymiana jest bardziej opłacalna niż dokonywanie remontu kapitalnego. W związku z niejednołitą interpretacją powołanego przepisu wyjaśnia się, co następuje:

- 1) Wymianę obiektów zużytych technicznie lub ekonomicznie należy w planie zakwalifikować do nakładów inwestycyjnych finansowanych z funduszu rozwoju, a nie do nakładów remontowych.
- 2) W toku realizacji planów rocznych dyrektor przedsię-

biorstwa może powziąć decyzję o dokonaniu wymiany obiektu zakwalifikowanego w rocznym planie do remontu kapitalnego i finansowaniu wymiany bezpośrednio z funduszu remontowego (inwestycja substytucyjna); ograniczenie możliwości realizacji inwestycji substytucyjnych z funduszu remontowego do obiektów objętych rocznym planem remontów kapitalnych nie dotyczy dokonywania wymiany środków trwałych w wyniku awarii.

- 3) Jako inwestycje substytucyjne, finansowane ze środków funduszu remontowego, mogą być realizowane zadania zaliczane do inwestycji przedsiębiorstw; jeżeli szczególne przepisy nie stanowią inaczej, inwestycje substytucyjne w zasadzie powinny ograniczać się do wymiany istniejących maszyn i urządzeń.
- 4) Równocześnie z podjęciem inwestycji substytucyjnej powinno nastąpić postawienie w stan likwidacji środka trwałego podlegającego wymianie.
- 5) Podejmowanie inwestycji substytucyjnych z funduszu remontowego nie może doprowadzić do sytuacji, w której zabrakłoby środków na wykonanie zaplanowanych remontów innych środków trwałych.
- 6) W razie niemożności pełnego sfinansowania z funduszu remontowego (przy zachowaniu warunków określonych w pkt 5) nakładów na inwestycję substytucyjną, przedsiębiorstwo może w planie rzeczowo-finansowym inwestycji substytucyjnej zaplanować częściowo pokrycie kosztów tej inwestycji z nie zaangażowanych środków funduszu rozwoju — rachunek „B” — w granicach różnicy między kosztem inwestycji substytucyjnej a planowym kosztem remontu kapitalnego środka trwałego podlegającego wymianie. Przelew z funduszu rozwoju na fundusz remontowy dokonuje przedsiębiorstwo po zakończeniu inwestycji do wysokości kwoty przewidzianej w planie rzeczowo-finansowym.
- 7) Podjęcie inwestycji substytucyjnej nie wymaga zmian złożonych w banku rocznych planów finansowania inwestycji i kapitalnych remontów przedsiębiorstw; zgodnie jednak z ogólnymi zasadami finansowania inwestycji również inwestycje substytucyjne finansowane ze środków funduszu remontowego mogą być podejmowane dopiero po uprzednim przyjęciu ich przez właściwy bank do finansowania. Plan rzeczowo-finansowy przedstawiany we właściwym banku powinien zawierać kalkulację opłacalności dokonywania wymiany zamiast planowanego remontu kapitalnego (rachunek ekonomiczny).
- 8) Nakłady poniesione na inwestycje substytucyjne ze środków funduszu remontowego powinny być wykazywane w sprawozdawczości inwestycyjnej (w odpowiedniej pozycji załącznika do formularza I-2).

3. W przedsiębiorstwach prowadzących wspólny fundusz na inwestycje i remonty kapitalne (fundusz inwestycyjno-remontowy) dyrektor przedsiębiorstwa może zawsze powziąć decyzję o dokonaniu wymiany środka trwałego zamiast planowanego remontu kapitalnego lub odwrotnie, a to zależnie od opłacalności i realnych możliwości nabycia nowych urządzeń na zastąpienie urządzeń dotychczasowych, pod warunkiem że wymiana nie spowoduje niemożności wykonania nie dających się przesunąć na okres następny remontów w innych obiektach. Decyzje w tym zakresie nie wymagają zmian złożonych w banku planów finansowania inwestycji i kapitalnych remontów.

4. Zgodnie z przepisami instrukcji ramowej w sprawie systemu planowo-zapobiegawczych remontów, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 214 z dnia 6 października 1954 r. (Biuletyn PKPG Nr 29, poz. 128), wszystkie przedsiębiorstwa mogą przy realizacji remontów kapitalnych doko-

nywać uzasadnionej ekonomicznie modernizacji obiektów, zwiększającej koszt remontu kapitalnego. Jeśli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, modernizacja w tym wypadku nie może polegać na całkowitej przebudowie remontowanego obiektu, a jej koszt łącznie z kosztem robót remontowych nie może przekraczać 100% wartości inwentarzowej lub odtworzeniowej danego obiektu. Jeśli łączny planowy koszt nakładów remontowych i modernizacyjnych przekracza 100% wartości inwentarzowej lub odtworzeniowej obiektu, nakłady należy planować i realizować jako nakłady inwestycyjne (inwestycje przedsiębiorstw). Przepisy ust. 1 mają w tym wypadku zastosowanie.

II. Gospodarowanie odszkodowaniami ubezpieczeniowymi za wypadki losowe.

W związku z rozszerzaniem się zakresu ubezpieczeń środków trwałych przedsiębiorstw od wypadków losowych wyjaśnia się tryb zarachowywania przez przedsiębiorstwa otrzymanych z Państwowego Zakładu Ubezpieczeń odszkodowań za szkody losowe, poniesione w ubezpieczonych środkach trwałych:

- 1) Odszkodowania losowe wpływają na rachunek rozliczeniowy przedsiębiorstw.
- 2) Usuwanie szkód losowych w drodze remontów bieżących i konserwacji środków trwałych przedsiębiorstwa finansują z rachunków rozliczeniowych.
- 3) Jeżeli usunięcie szkody wymaga nakładów kwalifikujących się jako nakłady na remonty kapitalne, przedsiębiorstwo przelewa sumę odszkodowania na bankowy rachunek funduszu inwestycyjno-remontowego lub funduszu remontowego.
- 4) Jeśli w wyniku szkody losowej dokonuje się likwidacji środka trwałego, uzyskane z tego tytułu odszkodowanie traktuje się jako dochody z likwidacji, podlegające odprowadzeniu na fundusz remontowy czy inwestycyjno-remontowy z zastrzeżeniem wynikającym z pkt 6.
- 5) Nabycie i zainstalowanie nowego środka trwałego zamiast środka zlikwidowanego w wyniku wypadku losowego stanowi nakład inwestycyjny. W przedsiębiorstwach objętych przepisami uchwały nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. nakłady te mogą być sfinansowane jako inwestycja substytucyjna z funduszu remontowego, zwiększonego o dochody uzyskane z likwidacji środka trwałego, w tym o dochody uzyskane z tytułu odszkodowania ubezpieczeniowego.
- 6) Jeśli w wyniku szkody losowej uległo zniszczeniu całe przedsiębiorstwo lub cały wydział, którego odbudowa kwalifikuje się do inwestycji centralnych lub inwestycji zjednoczeń, zjednoczenie ma prawo żądać od Państwowego Zakładu Ubezpieczeń przekazania pełnej sumy ubezpieczenia do swej dyspozycji. Podjęcie realizacji tego rodzaju inwestycji (centralnej lub zjednoczeń) odbywa się w trybie ustalonym w instrukcjach dotyczących opracowania projektu narodowego planu gospodarczego.

III. Kwalifikowanie obiektów do wymiany lub remontu kapitalnego.

1. Zgodnie z obowiązującymi zasadami kwalifikowanie środków trwałych do remontu kapitalnego należy do zakresu działania przedsiębiorstw. Przy kwalifikowaniu poszczególnych obiektów do remontu kapitalnego przedsiębiorstwa powinny kierować się wytycznymi, zawartymi w instrukcjach branżowych, wydanych na podstawie przepisów instrukcji ramowej w sprawie systemu planowo-zapobiegawczych remontów, powołanej w części I ust. 4.

2. Przedsiębiorstwa mogą planować i realizować nakłady na remonty kapitalne w granicach środków, akumulowanych na rachunkach funduszy inwestycyjno-remontowych lub funduszy remontowych, oraz przyznanych kredytów bankowych. Przedsiębiorstwa mogą w toku realizacji i w miarę istniejącej potrzeby przekraczać roczne plany remontów kapitalnych w razie:

- a) zwiększonej w porównaniu z rocznym planem akumulacji środków na remonty kapitalne (zwiększone wpływy z likwidacji środków trwałych, uzyskane odszkodowania za szkody losowe itp.);
- b) ograniczenia planowej działalności inwestycyjnej na rzecz rozszerzenia programu remontów kapitalnych (dotyczy to wyłącznie przedsiębiorstw prowadzących fundusz inwestycyjno-remontowy);
- c) uzyskania kredytu bankowego.

3. W razie gdyby planowany koszt robót remontowych przewyższał 70% wartości inwentarzowej obiektu lub wartości obiektu w stanie nowym (wartość odtworzenia), jeżeli inne przepisy nie ustalają innej granicy, należy w zasadzie

zaniechać przeprowadzenia remontu kapitalnego, a obiekt taki — w okresie sporządzania planów techniczno-ekonomicznych — zaplanować do wymiany w ramach inwestycji przedsiębiorstw. Jeżeli z uzasadnionych przyczyn (np. brak możliwości nabycia nowego obiektu) zajdzie konieczność przeprowadzenia kapitalnego remontu, pomimo że koszt tego remontu przekracza określone granice, wówczas remont taki może być przeprowadzony, jeżeli:

- a) zostaną zbadane przyczyny kształtowania się kosztu na tak wysokim poziomie i koszty te zostaną uznane za obiektywnie uzasadnione,
- b) zostanie powzięta decyzja o celowości i konieczności dokonania remontu kapitalnego o tak wysokich kosztach; decyzja ta może być powzięta przez dyrektora przedsiębiorstwa, jeśli przepisy resortowe lub branżowe nie ustalają innych zasad w tym zakresie.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
w z. K. Secomski

Minister Finansów: w z. J. Kole

110

PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1967 r.

w sprawie rozwiązań wariantowych w projektach inwestycji.

W zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Etdownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 45, poz. 253) wprowadzona została zasada, że w toku opracowywania dokumentacji inwestycji powinny być sporządzane opracowania wariantowe dla umożliwienia wyboru rozwiązań optymalnych. W związku z nieprawidłowościami, które występowały w dotychczasowej praktyce w tym zakresie, oraz dla określenia celu, zakresu i zasad opracowań wariantowych rozwiązań projektowych, wyjaśnia się, co następuje:

1. Istotą pracy koncepcyjnej w procesie programowania i projektowania jest uzyskanie najwłaściwszego rozwiązania dla postawionego zagadnienia, w drodze rozważania różnych możliwych rozwiązań, eliminacji rozwiązań uznanych za mniej korzystne i dokonania wyboru rozwiązania przedstawionego w skończonym opracowaniu programowym lub projektowym.

2. Dane wyjściowe do projektowania powinny być oparte na dokonanym wyborze programowego rozwiązania optymalnego, uwzględniającego sytuację w całej branży i programy jej rekonstrukcji, najnowocześniejsze osiągnięcia naukowe, techniczne i ekonomiczne, uzyskane na świecie i w prowadzących zakładach krajowych.

- 1) Dane wyjściowe do projektowania powinny ustalać, jak nie przesądzone w fazie programowania w sposób ostateczny zagadnienia i w jakim zakresie mają być opracowane wariantowo w toku sporządzania projektu wstępnego inwestycji.
- 2) Zagadnienia ustalone w danych wyjściowych do projektowania, jako wymagające sporządzenia opracowań wariantowych w projekcie wstępnym, są przedmiotem zle-

cenia przez inwestora jednostce projektowania i dlatego są one dalej zwane zleconymi opracowaniami wariantowymi.

3. Zlecenie projektowego opracowania wariantowego powinno dotyczyć w zasadzie wszystkich wypadków inwestycji skomplikowanych, zakres zaś i tematyka tych opracowań powinny być uzależnione od stopnia trudności i złożoności danej inwestycji.

- 1) Za inwestycje skomplikowane z projektowego punktu widzenia można uważać np. inwestycje, w których proces technologiczny podlega szybkim zmianom związanym z postępem technicznym, inwestycje unikalne z punktu widzenia braku wzorów rozwiązań, inwestycje o złożonych funkcjach produkcyjnych lub usługowych, inwestycje nie występujące w masowej lub szerszej realizacji i wymagające dokonania wyboru najwłaściwszych rozwiązań, w tym konstrukcyjno-budowlanych, przestrzennych itp., dla których istnieje możliwość opracowania wariantów zasadniczo różniących się rozwiązań projektowych, których wyniki ekonomiczne nie mogą być z góry wiadome.
- 2) Zakres i tematyka zleconych opracowań wariantowych powinny dotyczyć podstawowych zagadnień, mających przede wszystkim istotny wpływ na ekonomikę przedsięwzięcia inwestycyjnego, w tym zagadnień technologicznych i budowlanych oraz rozwiązań przestrzennych, i być doprowadzone jedynie do takiego stopnia szczegółowości, który umożliwi już eliminację i wybór najwłaściwszego rozwiązania spośród rozwiązań porównywanych.
- 3) Nie należy zlecać projektowych opracowań wariantowych dla inwestycji prostych, występujących często w realizacji, charakteryzujących się rozwiązaniami wypróbowanymi i często powtarzanymi. Wyjątki w tym zakre-